(ప్రారంభం)

2005 మే నెల.

నిశిరాత్రిని మేల్కొలిపి, చల్లగాలితో కబుర్లు చెప్పటానికి తొలివెలుగు ముచ్చటపడుతుంది. పచ్చని పొలాలు, నీహారికా బిందు సందోహాలు, గాలికి ఊగులాడే కొబ్బరాకులు పంటకాల్వల మీద పంచుకున్న పల్చటి మంచుతెర.

"రాత్రంతా అసలు నిద్రపోయావా లేదా?" రాధిక మాటలు విని ఉలిక్కిపడి, తన ఆలోచనలు నుండి బైటపడింది అంజలి.

"చాలా రోజులయ్యింది కదా మా ఊరు వచ్చి మరింత అందంగా ఉంది" అంజలి నవ్వుతూ అంది.

"నాకు తెలుసుతల్లీ నీ గురించి ప్రకృతిని ఆస్వాదిస్తూ కూర్చుంటే ఆకలి, నిద్ర ఉండవు నీకు నాలుగేళ్ళ నుంచీ చూస్తున్నా ఇంత భావుకత సెన్సిటివ్‌నెస్ ఉన్నదానివి ఏ ఆర్టిస్టులాగానో అవ్వాలి కానీ మెడిసిన్ ఎలా చదువుతున్నావో అర్థంకాదు" నవ్వింది రాధిక.

"ఇంకొక అరగంటలో ఊరు వస్తుంది. అందరిని నిద్రలేపుదామా" మాట మార్చింది అంజలి.

రాధిక, లక్ష్మి, రఘు, వివేక్, రాజేష్ వీళ్ళందరూ కాబోయే డాక్టర్లు. మంచి స్నేహితులు. హౌస్‌సర్జన్ అయిపోయింది. పి.జి చేయటానికి పరీక్షలు రాశారు. ఇంకా నాలుగు నెలలుంది, రిజల్ట్ వచ్చి జాయిన్ అవ్వటానికి.

అంజలి వాళ్ళ ఊరు గురించి ఎప్పుడూ చెపుతుంది. ఓ పదిరోజులు ఇక్కడ గడపటానికి వస్తున్నారు. దాంతోపాటు ఏమన్నా మెడికల్ క్యాంప్‌లాగా పెడదామా అని ఆలోచన. అది కనక కుదిరితే వాళ్ళ ప్రొఫెసర్‌తో మాట్లాడి క్యాంప్ పెట్టించవచ్చు.

ఒక్క అంజలి తప్ప అందరూ హైదరాబాద్‌లో పెరిగినవాళ్ళే. అంజలి ఇంటర్ కాలేజి, అంతా హాస్టల్స్‌లో ఉండి చదువుకుంది. ఎప్పుడన్నా సెలవలకు వచ్చినా ఓ పది పదిహేనురోజులు అంతే.

అంజలి వాళ్ళ నాన్నగారు సీతారామయ్యగారు పెద్ద మోతుబరి. అంజలి వాళ్ళకు ఒక్కతే కూతురు.

"గూడవల్లి వచ్చింది" కండక్టర్ మాటలు విని అందరూ లేచి సామాన్లతో నెమ్మదిగా దిగారు.

ఇంకా పొంతం తెల్లవారలేదు కానీ పల్లె ఎప్పుడో నిద్రలేచింది.

నీళ్ళ కావిళ్ళు, పాలబిందెలు, సైకిళ్ళ మీద పెట్టుకుని వెళుతున్నారు. ఊరు మధ్యలోని అరుగు దగ్గర సీతారామయ్యగారు పాలేరుతో నిల్చున్నారు.

"ఏమ్మా ప్రయాణం బాగా జరిగిందా? ఏం బాబు మీకెవరికి ఇబ్బంది అనిపించలేదుగా" దగ్గరికి వచ్చి ఆప్యాయంగా అడిగారు.

"నాన్నా, వీరయ్యా వీళ్ళు నా ఫ్రెండ్స్" అందర్ని పేరుపేరున పరిచయం చేసింది.

"సామాన్లు వీరయ్య తెస్తాడు మీరు పదండి."

"పర్లేదు నాన్నా అందరం పట్టుకుంటాం" అంది అంజలి.

"నువ్వు హాస్టల్ ఖాళీ చేస్తున్నావని సామాన్లు ఎక్కువుంటాయని బండి తీసుకొచ్చాడు. ఎలాగూ పొలానికి వెళుతున్నాడు. సామాన్లు ఇంట్లో పడేసి వెడతాడు రండి" అన్నారాయన.

ఇల్లు బస్టాండుకు మరీ దూరంకాదు. రెండు బజార్ల అవతల. గూడవల్లి మరీ చిన్న ఊరుకాదు. మరీ పెద్దది కాదు. వెయ్యి గడపల ఊరు రెండు పెద్ద టౌన్‌ల మధ్య ఉండటం, చుట్టు ప్రక్కల ఇంకా చిన్న పల్లెలుండటంతో ఈ ఊరు బాగానే అభివృద్ధి చెందింది. మంచి ఆదాయమున్న పొలాలు, పాడిపంటలతో సంపన్నమైన ఊరు. కొందరు పెద్దల ప్రోద్భలంతో, సీతారామయ్యగారి చిన్నతనంలోనే, ఊరిలో ఒక హైస్కూలు, లైబ్రరీ ఏర్పాటయ్యాయి. తర్వాత పాలకేంద్రం కూడా వచ్చింది.

మంచితో పాటు చెడు అన్నట్లు. కష్టపడి పని చేయాల్సిన అవసరం లేనివాళ్ళు, తాతలనాటి ఆస్థి బాగా ఉన్నవాళ్ళు, కొందరు పదవుల కోసం... ప్రాతినిథ్యం కోసం రాజకీయాలు చేయటం మొదలుపెట్టారు. పాలకేంద్రం మీద పట్టు, స్కూలు కమిటీ మెంబర్ల మధ్య పోరు మొదలయింది. అసలే చదువుల పేరిట, ఉద్యోగాల పేరిట వలస వెళ్ళే వాళ్ళు ఎక్కువైన ఈ రోజుల్లో ముసలివాళ్ళు, చదువు పెద్దగా అబ్బకుండా అనవసర భేషజాలంతో గొప్పలు పోతూ, రాజకీయాలు చేసే వాళ్ళు మిగిలారు ఊళ్ళో. సీతారామయ్యగారి లాంటి మంచివాళ్ళు కొంతమంది ఉన్నా అది తక్కువ శాతం.

"మీ ఊరు చాలా బాగుంది అంజలి" అన్నాడు వివేక్ లోగొంతుకతో. నీలాగే", ఏం మాటలాడ లేదు అంజలి.

వివేక్ బాగా డబ్బున్నవాళ్ళ అబ్బాయి, బాగా తెలివిగలవాడు చిన్నప్పటినుండి ఏది కావాలన్నా సాధించుకుంటాడు. తెల్లగా, పొడుగ్గా ఉంటాడు. మెడికల్ కాలేజీలో ఒక హీరోగా ఉండేవాడు, చాలామంది అమ్మాయిలు తనతో స్నేహం చేయటానికి ప్రయత్నించినా వివేక్ దృష్టి ఎప్పుడూ అంజలి మీదే నాలుగు సంవత్సరాలుగా ఎంత ప్రయత్నించినా అంజలి ఈ స్నేహాన్ని ఒక పరిధి దాటి ముందుకు రానివ్వలేదు.

ఊరు చూస్తూ నడుస్తున్నారు. ఇళ్ళముందు కళ్ళాపి చల్లి ఆడవాళ్ళు ముగ్గులేస్తున్నారు. ఒకళ్ళిద్దరు అంజలిని పలకరించారు.

"అంజలి.. నీకు ముగ్గులేయటం వచ్చా?" అడిగింది రాధిక.

"చిన్నప్పుడు వేసేదాన్ని అమ్మతో కలిసి తర్వాత ఎప్పుడన్నా సెలవుల్లో"

"ముగ్గులెయ్యటం ఆడపిల్లల లక్షణం. నీకెందుకు?" కొంటెగా నవ్వుతూ అన్నాడు రఘు.

"ఆడపిల్లను కాకపోతే నా వెనకెందుకు పడ్డావు" కోపంగా అంది రాధిక.

"ఎరక్కపోయి పడ్డాను ఇరుక్కుపోయాను." రాగయుక్తంగా అన్నాడు రఘు. రాధ, రఘు ప్రేమించుకున్నారు. ఇంకొక మూడునెలలో పెళ్ళి. కానీ ఒకరినొకరు ఏడ్పించుకునే అవకాశం మాత్రం వదులుకోరు.

రాజేష్ అమెరికా వెళ్ళటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. లక్ష్మి వాళ్ళ ఆర్థిక పరిస్థితి అంత బాగోదు. పిజి రాసింది కానీ ఉద్యోగంలో చేరితే వాళ్ళ ఇంటికి ఆర్థికంగా చేయూత ఇచ్చినట్లుగా ఉంటుంది అని మధనపడుతుంది.

అంతలోకి అంజలి వాళ్ళ ఇల్లు వచ్చింది. ముందు పెద్దగేటు, తెరిచే ఉంది. బైట పెద్దముగ్గు, ఇంటిదాకా నడిచే దారిలో నాపరాళ్ళు పరిచి ఉన్నాయి. రెండువైపులా బాగా ఖాళీ స్థలం ఉంది. ఒకవైపు పెద్దవడ్లపురి ఉంది. "దీన్ని పురి అంటారు. అంటే వడ్లు దాచుకునే గోడౌన్ అన్నమాట" అంది అంజలి.

"ఎన్ని పూలమొక్కలున్నాయో" సంబరపడుతూ అంది లక్ష్మి.

"అమ్మకు బాగా ఇష్టం" అంది అంజలి.

ఇంటి చుట్టూ పెద్దవరండా. వరండా పై కప్పు పెంకులతో ఉంది వరండా చుట్టూ కనకాంబరాలు, గులాబీలు ఉన్నాయి. ఓ పక్కన పెద్ద విరజాజి చెట్టు, సన్నజాజి తీగపైన డాబా మీదకు పాకింది. గోడ పక్కన మల్లె మొక్కలు, సంపంగ, నిత్య మల్లె, గరుడ వర్ధనం నంది వర్దనం రంగురంగుల మందారాలు ఉన్నాయి. వీళ్ళ మాటలు విని లోపల నుండి అంజలి వాళ్ళ అమ్మ అన్నపూర్ణ వచ్చింది.

"రండి, బాగున్నారా అందరూ?" అంటూ అంజలి అందరిని పరిచయం చేసింది.

"మీ అందరి గురించి అంజలి దగ్గర వినడమే కానీ, ఇన్నాళ్ళకు చూస్తున్నాను" నవ్వుతూ అన్నారు ఆవిడ.

"ముందు మొహం కడుక్కొని, కాఫీలు తాగండి. స్నానం చేసేసరికి టిఫెను రెడీ అవుతుంది."

"అమ్మా కంగారు పడకు, నేనెంతో వాళ్ళూ అంతే. ముందు రెడీ అవుతాం" అని లోపలకు తీసుకెళ్ళింది.

పెద్ద హాలు, గోడల మీద ఎవరివో పాత ఫోటోలు ఎదురుగా పెద్ద వెంకటేశ్వరస్వామి ఫోటో ఉంది. ఓ పక్కన సోఫా, కుర్చీలు. ఇంకో పక్క ఉయ్యాల బల్ల, హాలుకు ఓ వైపు రెండు గదులున్నాయి. అబ్బాయిల సామాన్లు ఒక గదిలో, అమ్మాయిలవి ఇంకో గదిలో పెట్టించారు. రెండు గదులకు వేర్వేరు బాత్రూములున్నాయి. "వావ్, పల్లెటూర్లో ఇంత మోడ్రన్‌గా ఉంటుందనుకోలేదు. బైట బావి దగ్గర స్నానం చేయాలేమో అనుకున్నా" నవ్వుతూ అన్నాడు రఘు.

"ఇదివరకు ఇది అంతా ఒకటే పెద్ద గదిగా ఉండేది. నాలుగేళ్ళ క్రితం నాన్న ఇలా మార్పించాడు. ఎవరన్నా వచ్చినప్పుడు వీలుగా ఉంటుందని. నా గది వెనుకవైపు ఉంది. మీరు స్నానాలు కానివ్వండి" అని అంజలి వెనక గదివైపు వెళ్ళింది.

హాలునుండి సన్న వసారా వెనుకవైపు వెళుతుంది. ఒకవైపు అంజలి గది, పూజ ఇంకోవైపు తన అమ్మానాన్నల గది, స్టోర్ రూమ్ ఉన్నాయి. ముందు ఇంటికి వెనకాల ఇంకో చిన్న ఇల్లు ఉంది. అది వంటిల్లు. మధ్యలో అంతా నాపరాళ్ళు పరిచి ఉన్నాయి. అంతా స్నానాలు చేసి వంటగదిలోకి వెళ్ళారు. పెద్దగది, ఒక పక్క ఆరుకుర్చీలు, టేబుళ్ళు ఉన్నాయి.

"పూర్ణా, అందరికీ వడ్డించు" అన్నారు సీతారామయ్యగారు. అందరూ పట్టరుకదా ఎలా కూర్చోవాలి అన్నట్లుగా మొహమొహాలు చూసుకున్నారు స్నేహితులు. "నాది అయిపోయింది మీరు కానివ్వండి" అని సీతారామయ్యగారు బైటకు వెళ్ళారు.

వేడి వేడి ఇడ్లీలు, కారంపొడి, నెయ్యి కొబ్బరి పచ్చడి.

"అబ్బా ఎంత బాగున్నాయి ఆంటీ ఇడ్లీలు!" అన్నారు అందరూ.

"ఏదో మా పల్లెటూరి వాళ్ళకు, వంటలు చేయటంలోనే అభిమానం చూపిస్తాం"

"అమ్మా! కాఫీ నాన్నతో కలిసి తాగుదాం, నువ్వు కూడా దా ముందు గదిలోకి, నువ్వు కూడదా ముందు గదిలోకి, అందరం కబుర్లు చెప్పుకుందాం" అంది అంజలి.

"మీరు వెళ్ళండి, నేను మధ్యాహ్నం వంట సంగతి చూడాలి"

"అబ్బా.. అమ్మా, దానికి చాలా టైం ఉంది. పద నువ్వు" గారాంగా చెయ్యిపట్టుకుంది అంజలి.

కాఫీ తాగుతూ ఉయ్యాల బల్లమీద కూర్చుంది అంజలి, "నాకు ఈ ఉయ్యాల బల్ల అంటే చాలా ఇష్టం. చిన్నప్పుడు ఒక్కోసారి దీనిమీదే పడుకునేదాన్ని. ఒకసారి దీనిమీద నుండి పడితే బాగా దెబ్బతగిలింది. అయినా చాలా ఇష్టం."

"నాన్న మెడికల్ క్యాంప్ సంగతి ఏం ఆలోచించారు? ఇంకా ఇక్కడ రాజకీయాలు అలానే ఉన్నాయా, ఎవరన్నా సమర్ధించారా"

"లేదమ్మా ఊరు మారింది. నీ చిన్నప్పటిలాగా కాదు. ఇప్పుడు ఊరు ప్రెసిడెంటు ఎవరనుకున్నావు? రవి" సాలోచనగా చూసింది అంజలి.

"గుర్తులేదా పటమటి బజార్లో చంద్రశేఖర్రావు ఉన్నారే ఆయన కొడుకు. నీకంటే పెద్దవాడు కదా అందుకే నీకు గుర్తులేదేమో. ఆ అబ్బాయి అగ్రికల్చర్ యం.యస్.సి చదివి, ఉద్యోగం కోసం పట్నం పోకుండా, ఇక్కడే వ్యవసాయం చేస్తానని ఉండిపోయాడు. నెమ్మదిగా ఊళ్ళో పరిస్థితులు గమనించి, కుర్రాళ్ళను జతచేసుకుని మంచి పనులు చిన్నగా మొదలుపెట్టాడు. మొదట్లో ఏదో కుర్రాళ్ళులే అని ఊరుకున్నారు. కానీ వీళ్ళు పాలెం పనివాళ్ళకు రాత్రిపూట చదువు, కూలీరేట్లు విషయంలో వాళ్ళకు న్యాయం చేయటం చేస్తుంటే, ఈ పనికిమాలిన రాజకీయాలు చేసేవాళ్ళు సహించలేకపోయారు. కొన్ని గొడవలయ్యాయి. కానీ బాగా పట్టుదల ఉన్నవాడు. నాలుగేళ్ళ క్రితం ప్రెసిడెంటుగా పోటీ చేసాడు. అవతలి వాళ్ళు సారా పోయించి, డబ్బులు పంచినా, రవియే గెలిచాడు. చాలా మంచిపేరు సంపాదించాడు. అయినా శత్రువులు కూడా ఉన్నారులే."

"పల్లెల్లో కూడా రాజకీయాలు బాగానే ఉంటాయి" అన్నాడు రాజేష్ "సోమరితనానికి, పిచ్చి పట్టుదలలకు అలవాటయిన జనం, మార్పును ఒప్పుకోరు. వాళ్ళ క్రింద బానిసలుగా పనిచేసిన పాలేళ్ళు కూడా ఓటు హక్కు ఉండటం సహించలేరు. సర్లే ఈ కబుర్లకేం కానీ, నేను రవితో మాట్లాడాను. ఇవాళ ఊరు చూసి రెస్ట్ తీసుకోండి రేపు పంచాయితీ ఆఫీసుకు వెళ్ళి రవిని కలుద్దాం."

"రండి పైన డాబా చూపిస్తా" అని అంటూ పైకి తీసుకెళ్ళింది.

చుట్టూ చూస్తే ఇళ్ళు, కొబ్బరి చెట్లు, అరటిపాదులు, లీలగా మాటలు అందరికీ బాగా నచ్చింది.

"ఈ రవి అనే అతను నీకు తెలియదా అంజలి?"

"నేను ఎప్పుడూ సెలవులకే వచ్చేదాన్ని కదా. వాళ్ళ నాన్నగారు తెలుసు. అతను గుర్తురావటంలేదు" అంది అంజలి.

"ఎంత వయసు ఉంటుందో, హీరోలాగా ఊరును మారుస్తుంటే" డ్రీమీగా అంది రాధిక.

"ఎంత లేదన్నా ఓ 40-45 మధ్య ఉంటుందేమో, నీకు మరీ పెద్దవాడై పోతాడు వదిలేయ్" నవ్వాడు రఘు.

"కుళ్ళు నీకు, నేను వేరే ఎవరినన్నా ఇష్టపడతానని."

అందరూ నవ్వారు.

"భోజనం చేశాక పొలం వైపు వెళదాం"

నర్సి అందరిని భోజనాలకు పిలిచింది. గారెలు, చక్రపొంగలి, పులిహోర, పొట్లకాయకూర, గుమ్మడికాయ పులుసు.

"బాపురే, ఏంటీ ఆంటీ ఇంత శ్రమ పడ్డారు? మేమింకా పదిరోజులుండాలి మీ ఇంట్లో, మీరింత కష్టపడితే మేము ఇవాళే వెళతాం" అన్నాడు వివేక్.

"కాకా పట్టకు వివేక్" నవ్వుతూ అన్నాడు రాజేష్. అందరికి వివేక్, అంజలి కోసం పడే కష్టాలు తెలుసు.

"ఈ అబ్బాయిలకు బుద్దిలేదు. ఎప్పుడు ఏం మాట్లాడాలో తెలియదు" మనస్సులో విసుక్కుంది లక్ష్మి. పైకి మాత్రం ఆ మాట దాటించటానికి "ఎందుకాంటీ ఇవన్నీ, మేము అంజలిలాంటివాళ్ళమే కదా?" అన్నది.

చిన్నగా నవ్వింది అన్నపూర్ణ "మీరు అందరూ పట్నం వాళ్ళు ఏమి నచ్చుతాయో తెలియదు కదా, అందుకని ఏదో ఒకటన్నా నచ్చుతుందిలే అని చేశాను. మీకు ఏమి ఇష్టమో చెప్పితే అవి చేస్తాను."

అందరి కబుర్లు, గిల్లికజ్జాలతో, పేచీలతో భోజనాలు అయ్యాయి. "నేను మాత్రం ఎక్కడికి రాను. నావల్లకాదు, నిద్రపోతాను" అన్నాడు రాజేష్.

"అంత బద్ధకం ఏంటి నీకు, అమెరికా వెళితే మళ్ళీ ఇలా పల్లెటూరుకు వస్తావా? ఒన్స్ ఎ లైఫ్‌టైమ్ ఛాన్స్" నవ్వూతూ అంది రాధిక.

"బాగా ఎండగా కూడా ఉందిలే. సాయంత్రం వెళదాం" అంది అంజలి.

"మీ ఊళ్ళో ఏం ఉన్నాయి చూడటానికి. ఎక్కడికి తీసుకెళుతున్నావు?" అడిగాడు రఘు.

"ఇది హైదరాబాదు కాదు, ఓ ఛార్మినార్, ఓ బిర్లా మందిర్ ఉండటానికి పొలాలు, తోటలు ఉంటాయి" అంది రాధిక.

"పొలాలు చూద్దాం ఇవాళ" ఆలోచనగా అంది అంజలి.

ఇప్పుడే ఇంటి దగ్గర్నుండి అందరూ బయలుదేరారు. మధ్యాహ్నం రెండున్నర అయ్యింది. ఇదివరకు ఈ టైమ్‌లో చాలా ప్రశాంతంగా ఉండేది ఊరు సామాన్యంగా అందరూ చాలా పెందలాడే లేస్తారు. కాబట్టి మధ్యాహ్నం ఓ చిన్న కునుకు తీస్తారు. మళ్ళీ త్రం పాలు పిండే పనిదాకా.

ఇదివరకు ఓ మాదిరి తారు రోడ్డు ఉండేది. అదికూడా వ్యవసాయపు ట్రాక్టర్లు అవీ తిరగడంతో కొంచెం పాడైపోయినట్లు ఉండేవి. కానీ ఇప్పుడన్నీ సిమెంటు రోడ్లు వేశారు. మోటార్ సైకిళ్ళు బాగా తిరుగుతున్నాయి. మెయిన్ రోడ్డు మీద నుంచి కాకుండా ఇంటి దగ్గర్నుండి వెనక నుండి బజార్ల మీదుగా పొలాల దగ్గరకు తీసుకెళుతుంది.

"ఎవళ్ళది వెళుతుంది?" ఓ అరుగు మీద కూర్చున్న ముసలావిడ అడిగింది.

అందరూ ఆగారు. "నేను అమ్మమ్మ సీతారామయ్యగారి అమ్మాయిని" అంది అంజలి.

"కళ్ళు సరిగ్గా కనపడటంలేదమ్మా గుర్తుపట్టలా ఏం అనుకోకే" అంది ఆవిడ.

"మీ అమ్మ చెప్పింది నువ్వు సెలవులకు వస్తున్నావని. ఇలా దగ్గరకు రా" అంది.

అంజలి వెళ్ళి ఆవిడ పక్కన అరుగు మీద కూర్చుంది.

"చాలా పెద్దదానివి అయిపోవావు. డాక్టరీ అయిపోయిందంట కదా!?" బుగ్గలు నిమురుతూ అడిగింది.

అంజలి స్నేహితులందరూ ఆవిడనే చూస్తున్నారు. పాతనేత చీర, వేలు ముడివేసుకున్న తెల్లజుట్టు, ముడతలు పడ్డ శరీరం, పక్కన చేతికర్ర.

"నీకు ఒంట్లో ఎలా వుంది అమ్మమ్మా?" అని అడిగింది అంజలి.

"నాదేంది. ఆ పైవాడి పిలుపుకోసం చూస్తున్నా. నీ చదువు అయిపోయిందిగా. ఏమన్నా మందులివ్వు ఇంకా 20 ఏళ్ళు బ్రతకటానికి" గట్టిగా నవ్వుతూ అంది ఆవిడ.

"వీళ్ళందరూ ఎవరూ నీ స్నేహితులా?" ఆరాగా అడిగింది. అందరిని పరిచయం చేసింది అంజలి. "పల్లెటూళ్ళు చూడటానికి వచ్చారా. ఏముంది నాయనా ఇక్కడ చూడడానికి అందరూ పట్నాలకు ఎగబడి పోతంటే నాలాంటి ముసలివాళ్ళం మిగిలాం ఇక్కడ" అంది ఆవిడ.

"ఎవరితో మాట్లాడుతున్నా" లోపల్నుండి ఓ మధ్య వయస్సు ఆవిడ వచ్చింది. "అంజలి నువ్వా సాయంత్రం నేనే వద్దామనుకుంటున్నా. లోపలికి రా అక్కడ ఉన్నావే"

"లేదులే అత్తా. మా స్నేహితులు వచ్చారు. వాళ్ళకు పొలాలు చూపించటానికి వెళుతున్నా. తీరిగ్గా వస్తాలే. ఇంక బయలుదేరతాను. మామయ్యను అడిగానని చెప్పు." అని అంది.

అందరూ బయలుదేరారు. "బంగారు తల్లి. ఎవరింట్లో కాలు పెడుతుందో కానీ..." లీలగా అమ్మమ్మ మాటలు వినపడ్డాయి,

"ఆవిడ మీ అమ్మమ్మా?" అడిగింది లక్ష్మి.

"సొంత అమ్మమ్మ కాదు. కానీ ఈ ఊళ్ళో అందరం వరసలతోనే పిలుచుకుంటాం."

"అయితే ఈ ఊళ్ళో బావలు, చాలామంది ఉండే ఉంటారు అంజలికి. పంచెకట్టు, కోరమీసం టైపు. అందుకే అంజలికి హైదరాబాద్‌లో ఎవరూ నచ్చలేదు" కొంటెగా వివేక వైపు చూస్తూ అంది. రాధిక.

కోపంగా రాధిక వైపు చూశాడు వివేక్. ఈ పదిరోజుల్లో ఎలాగైనా అంజలిని ఒప్పించాలి, పట్టుదలగా అనుకున్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments